
Når legelivet ikke passer med resten av livet

PERSONLIGE OPPLEVELSER

INGRID NETELAND

ingridneteland1@gmail.com

Ingrid Neteland er lege i spesialisering i barnesykdommer ved Barneavdelingen på Oslo universitetssykehus, Ullevål, men har permisjon og jobber som sykehjemslege ved Lørenskog sykehjem. Forfatteren har fylt ut ICMJE-skjemaet og oppgir ingen interessekonflikter.

Jeg er mamma til tre barn under fem år. Denne tilværelsen prøver jeg å kombinere med å være lege. Det er vanskeligere enn jeg trodde.

La meg spole fire år tilbake. Det var julaften og jeg jobbet 19 timer mens min sønn feiret livets første julaften. I romjulen tok han sine første skritt over hyttegulvet. Han begynte å snakke. Først sa han «mamma», deretter «gris». Senere den våren blåste han ut ett blått lys på bursdagskaken med hjelp fra pappaen. I påsken koste han seg med storfamilien på fjellet. På 17. mai spiste han sin første is med hele det søte fjeset sitt.

Alt dette gjorde min sønn mens jeg var på jobb som lege i spesialisering i barnesykdommer. Da jeg kom løpende hjem fra vakt sent på 17. mai og så han i bunaden full av is, gråt jeg. Jeg satte meg ned på asfalten og tok imot en stuptrøtt liten fyr som lurte på hvor jeg hadde vært hele den rare dagen med alle flaggene og folkene. Jeg trøstet meg selv med at min sønn var så liten at han nok ikke skjønnte hva julaften, påske, ettårsdag eller 17. mai dreide seg om. Kanskje var jeg litt uheldig med turnusen den våren, men jeg jobbet ikke mer enn noen andre av mine kolleger. Jeg var rett og slett en helt vanlig mamma som jobbet i en helt vanlig sykehusturnus.

Den kjipe kollegaen

Etter at min sønn kom, begynte jeg å gire opp tempoet i alle ledd. Jeg løp på vei til jobb, og jeg løp på vei ut fra jobb. Jeg spiste ofte lunsj i fart. Lengre samtaler i pausen og deltagelse på sosiale sammenkomster på fritiden med mine kolleger prioriterte jeg ikke. Jeg ble en kjipere kollega. Bunken med artikler jeg skulle se nærmere på når jeg fikk tid, vokste på pulten min. Som fersk lege i spesialisering gikk jeg med en konstant følelse av at jeg burde viet mer tid til faget mitt enn jeg gjorde, for å bli en så stødig pediater som jeg drømte om.

Problemet var bare at den følelsen hadde fått konkurranse fra en annen sterk tanke inni meg. Tanken om at min sønn burde fått mer tid med mammaen og pappaen sin. Rett og slett. Så enkelt. Jeg opplevde hvert minutt på jobb etter oppsatt arbeidstid som tap av dyrebar kvalitetstid på gulvet hjemme sammen med lekebilene, bøkene og sønnen min.

«Jeg opplevde hvert minutt på jobb etter oppsatt arbeidstid som tap av dyrebar kvalitetstid på gulvet hjemme sammen med lekebilene, bøkene og sønnen min»

Det er ikke en menneskerett å være sykehuslege i full vakt mens man har små barn. Da jeg fikk mitt tredje barn i fjor, forsto jeg at denne kombinasjonen ikke kom til å gå. Å være trebarnsmamma og LIS-lege i barnemottak ble for heftig for meg. Du kan gjerne kalle meg en for flink pike og prøve å legge skylden på meg. Jeg kan nok absolutt senke på kravene og bli mindre sliten, både som mamma og lege. Men ligger løsningen bare hos meg? Lange vakter i et barnemottak blir ikke kortere om jeg firer på perfektjonskravene. Døgnet får ikke flere timer og ungene ser meg ikke mer selv om jeg dropper mat fra bunnen og lar epikrisen ligge til dagen etter.

Snakk om spagaten

Nå er jeg sykehjemslege på dagtid uten vakt. Muligheten for å jobbe i redusert stillingsprosent er der. På ordentlig. Dersom man har barn under ti år, har man faktisk krav på å jobbe redusert. Vet dere sykehusleger i full vakt det? Får noen til dette i praksis uten at det går ut over andre kolleger eller spises opp av vakante vakter man tar på seg utenom fordi driften er presset? Finnes det noen som tør å kreve redusert stilling i sitt korte vikariat?

Jeg savner meningsutveksling om denne spagaten. Er det noen der ute med gode erfaringer i å finne balansen mellom legejobb og småbarnsfase? En eldre kollega innrømte overfor meg at han var lite hjemme da barna var små og at han angret på det. Da blir man betenkt. Jeg takker kollegaen min for ærligheten. La oss stoppe opp litt mellom vaktene og diskutere måten vi organiserer helsevesenet og livene våre på. Må vi ha det på denne måten?

«Dersom man har barn under ti år, har man faktisk krav på å jobbe redusert. Vet dere sykehusleger i full vakt det?»

For hvis vi er en hel gjeng som ikke får kabalen til å gå opp, kan det tenkes at det er kabalen det er noe galt med og ikke oss? Er dagens sykehusdrift rustet for at både mammaer og pappaer jobber der? Min store bekymring er at sykehusavdelingene er fulle av unge leger med dårlig samvittighet som forstrekker seg både hjemme og på jobb. Det kan umulig bare være meg som syns det er i overkant å jobbe 19 timer i et barnemottak for deretter å gå hjem og være en noenlunde tilstedeværende forelder.

Min magefølelse er at denne pausen var riktig. Spørsmålet er om pausen fra spesialisering kunne vært unngått dersom LIS-utdanningen og sykehusdriften var bedre tilrettelagt for småbarnsforeldre. Burde de vært det? Helt til slutt lurar jeg på: Hvordan går det egentlig med deg, du småbarnsforelder i full vakt?

Publisert: 15. februar 2023. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.22.0640
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 15. januar 2026.